

Röhrig Géza

a fal

(részlet)

1

árnyad bevére vágyom
nézetlen pillatlan csipkebokrokra
a tűz áramló üres árnyéka
e mélyenincs szakadék felett
a könny aszalt sárga mazsolái
kezem skizofréniája
csak parázsban tudok gyökeret verni
idáig csalt a tudóm kolompja
megérkeztem

a nappal ősze az este
a léttelen oly védetlen ilyenkor
a mindenség partjain
elbalt fák gyökértorzói között
ladikomban fölálllok
számból piros pernyecsillagok
szöknek föl az égbe
baglyok borostyánaszínű szeme
ma pupillája van a holdnak
soha élésebb nem volt még az éj
soha magányosabb

2

mint az eltájtolt méhek
megülnek örökre
mégba kutya ugat is rájuk

az én lábam alá
se lép többé már út
megérkeztem

úgy állok itt
mint a száj nélküli született
özvegy szűz a sír mellett

itt vagyok hát ?
megérkeztem ?
az idő radarfedezékében
a bunyó ha számol
falhoz idomítva
porzik döng egy névniagara

holttestek öklödnék keserlenek
számban
tyúkröplű bukott angyalok
a gerinc parkőrbotja
nyakig tűzve halott
lelkekkel

mint mókus
bizony úgy robangáltam
ha már füstöl a fűrész a fában
a világ megsebesült !
az igazak áldó tenyerei ököllé koptak
!
mint szilvát a var
érdes libabőr futja be a holtak karjait

a síratófal közfürdő
a lét lágerének kőkerítése
a bénák fotocellájára lépve
Isten félig sülltyedt homlokához
s lelkem a gerinc kémesövéből
bétágra ha lobbán
itt vagyok hát reszketek
síríg hű baragodban

a világ közepén a világ vége
kedvenc kövem a legkülső köve
odatapadok
mint a pók
s látom az áldozárt
jobb kezében a gerlével
melynek fejét már tűzbe vetette
ám nyakából
akár konnector vezetékpárja
még kilóg a nyelvcső a légeső kis ága

a ladikot elengedem
leszállok magamról
önnön himnuszom dúdolom balkan
a turisták rubáit megszakítom
bálások érte
rálépek a fényképezőgépekre

meztelenül húsz chaplin nadrágja
bokánkra csúszik le itt az aura

szavafogyottan állunk
s mintha teniszlabda lenne a
homlokunk között
másik oldalán a falnak
anyám kit nem láttam soha
s apám ki negyven volt mikor
meghalt
ők is itt imádkoznak velem

csak állok
s az esetek bonfoglalása
éjjel-nappal áramlik át a
kövek parányi póruvain
húsz csak így csak akkor vagy a
falnál
ha hozzá is érhet
a falat érni a falat fogni kell
gyűrűzésre jöttek hozzá fia
van ki más gyűrűjét hozta el

5

a szépen izmolt felbők
itt reszketni kezdenek
ide mint a cseppkő
nőni jár el a csend
itt mindég egész van

e fal
mintha mindég is itt állt volna
az első csend az özönvíz óta
az első jajszót adámét
e fal fogta föl
ennek a falnak a bőre
e tereméskori felszín
szeráfnyomatok kerubfosztliák
szelíd szende és durván erodált
rések homokfeltörése
tenger marta könnyek bévize
mikrokráterek orrok inverzei
a bátrálós fal ezerszer kifagyott
ezerszer exhumált szarkalába

4

a siratófal köfürdő
itt nincs hulladékidő
innen el kell majd menni
falraborult arcunk tapadókorongját
le kell tépjük innen
s bár sóként csak itt süt reánk az
Isten
csak itt állbatunk meg égő
sósugárban
el muszáj menni mint a friss vért
keringeti szét zsídcukait az Úr
a világ testébe

s akár feldicsért ló
a hátárban összerogy
ha megbillennék
te nyújtsd ki a karod
ne hagyd lerogygni
esékény szolgálodat
étesd bizalommal
szigorral a számat
a hátadon bordjál
hogy láthassak mindent
s ha már elég nagy vagyok
először akkor is csak vízre bocsásd
majd

repülni taníts aztán
fújj levegőt a csontomba
ne húzd többé a hullám
bűdös állatbőrön
könyörülj hisz látod
én is könyörgöm

végül lebegni taníts
lebegni csupán mélység fölött lebet
s csak annak ki már
a sötétségben is lebeg

lebegni
ezt az egyet akartam
tudni a végről ha van is
alattam

5

Uram
neked szükséged volt ránk minden
csodádhoz
egyesíts engem érdekely változz
te változhatatlan
hisz ha te változol
azt úgyse vehetni észre
kívüled nincs ki benned lehetne
változ meg Uram telülj meg velem
hisz annyi földet láttam
hogy színeit leveesse az ég
hogy föltátsa lázamérhetetlen szívét
rám az irgalom

6

egy gömbvillámban embrió ült
ujjával lassan magához hívott
egyetlen szavát nézve hátráltam
nem ballottam amit mond

a messiás az ! kinek ujja
mint megdörzsölt ebonitruúd
a sok celtit magához húzza
mit népe a fal réseibe szúrt

itt vagyok hát élem e falat
állok hajnalhasadásig
rabszört ereszt rám egy-egy köve
itt mások hite is belőlem hiányzik

7

az embriónak előbb volt bőre mint
csontja
az embernek tovább lesz csontja mint
bőre
a siratófal csont és bőr is egyszerre
kezdet és vég
melynek pórusait
suttogással gletteli ki a hiány

megérkeztem ?
túl a kéj magánhangzó-torlódásain

a gondolat aszkézisén
a hátravetett tudaton
túl a háborúnagy unalmakon
itt mindég egyedül lehetsz
itt mindenki fialélek
ez a kő a te bölcsességfogad
ez a kő a te közösséged
ide méreckedni jövőink

ő ki tolokocsival jött ide
és ő az exkluzív vendég
ki otthon antiszemita
és ő ki egy elveszett bárányhoz
imádkozik a
názáretéhez ki maga lett a tékozló fiú
ő is itt sír
éjszaka a falnál
a születés agóniája
hogy zúg hogy vakít ez a lámpa
s mikor már végleg elveszne a hollét
újra madaras bíborlik az ég
ébredni akarok bár még el sem
aludtam

a fal
voltak kik leköpték akik vizeltek reá
én mint a győztes versenylovat
úgy csutakolom
hisz mi vagyunk e fal
mi vagyunk a te üldözési mániád
iszonygunk hajlongunk mint a láng
szélütött hús a lélek kriptájában
mi a testünkkel legyezzük e falat
keressük az éghajlatodat

a fal
melynek kétharmada föld alatt
a fal mely omlik mállik
félton kérve szegény csontváryt
gogolt s mind ki ide eljött
a fal
mely mindenek után
majd mindenki előtt kitarul